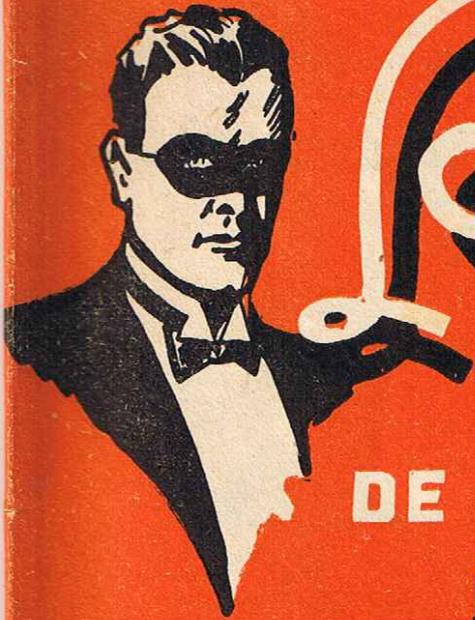

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Raadselen rondom Murray

Nr 2187

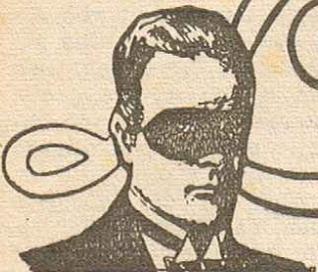

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Raadselen rondom Murray

Hoofdstuk I

DE BANKIER MURRAY

Het scherm was gevallen over het tweede bedrijf van een nieuw stuk van Galsworthy, in het Gaiety theater, aan het strand en een hartelijk applaus van de goedgevulde zaal bewees de schrijver, die in een kleine loge naast het toneel zat, en de directie van de kleine schouwburg dat de zaak goed marcheerde en dat men van een succes mocht spreken.

Voor het derde bedrijf was de schrij-

ver niet bevreesd: hij was er van overtuigd dat het succes nog groter zou worden en de directeur, een kleine, gitzwarte man, wreef zich vergenoegd de handen.

Het was nu pauze en vele bezoekers stonden op, teneinde zich wat te gaan vertreden in de grote foyer.

In een loge, schuin over het toneel, zaten twe heren in avondtoilet, die bij de suppoosten en oevreuses vrij goed

bekend waren. Het waren Lord William Aberdeen en zijn sekretaris Charles Brand, die hier hun vaste loge hadden en slechts zelden 'n première overloegen.

Reeds hadden veler blikken zich naar het ernstige, regelmatige gelaat van Lord Aberdeen gewend.

Men kende hem wel, of men had althans horen spreken van de philanthroop, door velen een zonderling genoemd, die zeer eenvoudig leefde, in zijn klein huis aan de Cromwellstreet, slechts in gezelschap van zijn sekretaris, een enkele bediende en zijn chauffeur.

Ook was er een kok, wiens naam wijd en zijd vermaard was, een Italiaan, maar deze woonde niet in het huis. Men wist nog wel meer bijzonderheden van het leven van Lord Aberdeen en het was algemeen bekend, dat hij ieder jaar zeer grote sommen werschonk aan instellingen van liefdadigheid.

Wat echter niet iedereen wist, was dat hij er zeer vaak met zijn sekretaris op uittrok, teneinde in de armste wijken van Londen persoonlijk rond te gaan en daar de armen, werklozen, ongelukkigen van allerlei aard, gebrekkigen en onrechtvaardig behandelenden bij te staan, niet alleen met geld, maar ook met goede raad, met een kleine betrekking hier, de opnemings in een sanatorium daar.

Men kende hem in White Chapel zowel als in Houndsditch, in het East End, zowel als aan de haven.

Men sprak ook over het nieuwe renpaard van Mylord, dat zou meelopen in de aanstaande Derby en dat zeer goede kansen scheen te hebben; over de gouden beker, dezer dagen door Lord Aberdeen uitgelooft voor de winnaar van de zeilwedstrijden van Cowes, over zijn liefde voor bijna alle takken van sport, die hij zelf ijverig beoefende en vooral over zijn koelheid tegenover vrouwen, die men zich volstrekt niet kon begrijpen van een nog jonge man, zeer rijk, volkomen gezond, knap van uiterlijk, geestig, die de gehele wereld reeds gezien had en die aan niemand enige verplichting had.

Men zag hem slechts zelden in gezelschap van een vrouw, ofschoon hij kennissen in overvloed had, die echter slechts zelden vrienden werden.

De raadselachtige koelheid van Lord Aberdeen hield de meesten op een afstand. En toch was hij een gaarne geziene gast in de salons der rijken, toch miste men hem zelden op de grote, jaarlijks terugkerende bals van de Minister-President en van de verschillende Ambassadeurs en toch was hij lid en vice-president van een der grootste clubs van Londen, de Windsor Club en hij was ook in genen dele wat men gewoonlijk een mensenhater noemt.

Hij had een zeer goed oordeel over muziek, toneel en schilderkunst, hij speelde zelf uitstekend viool en bij de enkele gelegenheden, dat hij zich had laten horen, bleek het, dat hij over een zeer schone bariton beschikte, vol diepte en warmte.

— Ik geloof dat er weer veel over je gebabbeld wordt, Edward, zei, nadat de beide heren na het vallen van het scherm enige tijd over de waarde van het stuk van Galsworthy hadden gesproken, de sekretaris Brand, op zachte toon, tot Lord Aberdeen.

— Hoezo? vroeg deze onverschillig.

— Wel, de dames steken de hoofden bij elkaar, kijken hierheen en fluisteren onder elkaar.

Even dwaalden zijn scherpe, grijze ogen over de hoofden der babelgrage dames. Maar tenslotte bleven zij rusten op een zeer knappe vrouw, in een fraai avondtoilet van zwarte zijde, sterk gedecolleteerd en dat haar fraaie, blanke armen bijna geheel ontbloot liet. Zij zat in een loge, op dezelfde hoogte als Lord Aberdeen en zijn sekretaris, maar dicht bij het toneel. Naast haar zat een krachtig gebouwde man, met een zwarte puntbaard, naar de Franse mode geknipt en doordringende, donkergrijze ogen, die nu en dan bruin leken.

Hij kon ongeveer vijftig jaar zijn en zijn hoofd werd nog slechts omgeven door een krans zwart haar, terwijl zijn schedel zo glad was als een biljardbal. In het midden van zijn overhemd schitterde een diamanten knoopje

en ook aan zijn vingers fonkelde het. Het was een regelmatig gezicht, maar een aangenaam gezicht was het zeker niet.

De blikken van Lord Aberdeen dwaalden van de vrouw naar de man en wie hem op dat ogenblik goed had beschouwd, zou een flauw glimlachje op zijn gelaat hebben kunnen bespeuren. Hij boog zich direct naar Charles Brand over en fluisterde hem toe:

— Mijnheer Adolph Murray heeft vandaag weer een prachtige zet gedaan, naar ik hoor.

— Ja, de beurs stond er van versteld, antwoordde Brand. Het was een sluwe zet, het was waarschijnlijk niet helemaal eerlijk, maar het was geniaal bedacht.

— Juist, de bankier Murray is een geniale schobbejak, bevestigde Lord Aberdeen kalm. Ik weet dat hij een paar financiële streken op zijn debet heeft; die een ander, minder sluw dan hij, waarschijnlijk met de strafrechter in aanraking zouden hebben gebracht. Ik bewonder zijn slimheid, ik haat zijn inhaligheid, zijn schraapzucht, zijn wreedheid tegenover zijn schuldenaars en de manier, waarop hij alles en iedereen onder de voet loop om zijn doeleinden te bereiken. Nu, morgenochtend zal onze man niet zo trots en verwaand om zich heen kijken als op dit ogenblik.

— Je blijft dus bij je plan?

— Ongewijfeld! Ik heb de nodige werktuigjes reeds klaar gezet en wij behoeven niets anders te doen dan ze even te gaan halen.

De deur van de loge, waarin Adolph Murray met zijn vrouw gezeten was, ging open en een nog jonge man trad binnen, keurig gekleed, met een lang, knap gezicht, waarin donkere ogen schitterden. Hij boog diep voor mevrouw Murray, schudde de bankier de hand, boog zich een weinig voorover, waarbij hij met de handen op de leuning van de beide fauteuils steunde en begon met het echtpaar te praten.

Lord Aberdeen bestudeerde met de grootste aandacht de gelaatstrekken van

deze drie mensen. Toen begon hij weer, op dezelfde zachte toon:

— Men zegt dat Humphrey Aucland de minnaar van die mooie vrouw is.

— Zij zijn bijna altijd samen en hij is een trouw bezoeker in het prachtige huis in Maiden Lane.

— Waar wij vannacht ook een bezoek gaan brengen, al is het dan niet terwille van de schone ogen van mevrouw Adèle Murray, maar veeleer terwille van de goedgevulde brandkast van haar man.

— Zij is vanavond nog al bleek, vind ik, maar het doet geen afbreuk aan haar schoonheid.

— Een hartstochtelijke, ondernemende, vastberaden vrouw, zei Lord Aberdeen zacht, terwijl zijn grijze ogen bleven rusten op het schone, bleke gelaat van Adèle Murray, ik geloof niet dat het een gelukkig huwelijk is, nietwaar?

— Dat zegt men. Zij geeft zeer veel geld uit, hij geeft het haar ongaarne, hij moet er een minnares op nahouden, niet veel zaaks, een koriste of iers dergelijks en zij gaan ieder hun eigen weg.

— Waarom scheiden zij niet? vroeg Lord Aberdeen weer.

— Dat is meer dan ik je zeggen kan, antwoordde Brand glimlachend, misschien wel omdat zij dan van de wal in de sloot zou raken. Zij heeft volstrekt geen fortuin van zichzelf en haar echtgenoot is er zeker de man niet naar, om zich in geval van scheiding een grein om haar te bekommeren. Maar zeg nu eens of je van plan bent het derde bedrijf ook te zien?

— Welzeker! Het stuk is werkelijk goed en wij hebben volstrekt geen haast. Wij moeten toch wachten tot de bedienden althans naar bed zijn en dat zal wel niet voor twaalf uur zijn. Als mijnheer Murray buitenshuis soupeert, zelfs al is hij in gezelschap van zijn vrouw en van Aucland, dan gebeurt het herhaaldelijk, dat zij niet voor twee uur 's nachts thuis komen en het wordt ook wel eens later ook.

De beide mannen spraken nog enige tijd op fluisterende toon voort en toen

ging het scherm weer op. Het derde bedrijf was begonnen.

Om halftwaalf viel het doek voor de laatste maal en directeur en schrijver mochten tevreden zijn; het succes was onbetwistbaar groot geweest, men zou zeker op een « run » van een half jaar kunnen rekenen.

Lord Aberdeen en Brand waren opgestaan en wierpen onwillekeurig nog eens een blik op de loge van de Murrays.

Aucland was op zijn plaats blijven zitten en vertrok nu met de bankier en zijn vrouw. In de vestiaire zorgde Lord Aberdeen, dat hij dicht achter de

bankier bleef en hij verliet de schouwburg op slechts een paar passen afstand van de man, wiens huis hij die nacht wilde bezoeken...

En hij zag hoe Murray met zijn vrouw en Aucland in een fraaie auto stapten, die daarop wegreed in de richting van Piccadilly.

Hij keek de auto even na en wendde zich glimlachend tot Brand met de woorden:

— Zie je wel, hij gaat niet naar huis! Kom, Charles, ga mee. Lord Aberdeen werpt zijn huid af en wordt voor het ogenblik John Raffles!

Hoofdstuk II

DE MISLUKTE INBRAAK

De twee mannen liepen het Strand ten einde, tot zij Charing Cross bereikten en wenkten daar een taxi, die hen tot aan het begin van de Cromwelstreet bracht. Zij stapten uit, liepen nog een honderdtal meters verder, sloegen de Cromwelstreet in en traden toen een klein, maar fraai huis binnen, nadat Raffles de deur met zijn huissleutel geopend had. In de vestibule brandde licht en dadelijk trad een oude bediende, met spierwit haar, op Raffles toe, om hem overjas en hoed af te nemen.

Maar Raffles weerde hem zachtjes af en zei op vriendelijke toon:

— Laat maar, Gaston, ik denk dat wij nog uitgaan, je kunt je wel ter ruste begeven.

— Zal mylord niet souperen?

— Dat zullen wij buitenshuis doen, Gaston, ga maar slapen.

— Dan wens ik mylord goede nacht, zei de bediende.

— Goede nacht, Gaston, antwoordde Raffles en hij keek de oude man vriendelijk na, toen deze zich verwijderde.

Hij gaf Charles Brand een wenk en beiden bestegen de fraaie, eikenhouten trap aan het einde van de vestibule en gingen, op het portaal van de eerste verdieping gekomen, een fraai gemeubelde slaapkamer binnen. Raffles sloot zorgvuldig de deur, maakte licht, opende een wandkast, die vol kleren hing, schoof er enige van terzijde en had na enig tasten een kleine knop in het houtwerk gevonden, waarop hij drukte.

Met een zacht geluid sprong een deurtje open in de zijwand van de kast en uit de gevormde opening haalde Raffles een kleine, lederen tas te voorschijn, die hij met een riem om het lichaam kon hangen en met zijn regenmantel kon bedekken. Hij opende de tas en bekeek goedkeurend de inhoud, die bestond uit een aantal fijne inbrekerswerktuigen: de vinding van de Grote Onbekende zelf, en die hem reeds menigmaal grote diensten hadden bewezen. Hij sloot de tas opnieuw, hing ze om, sloeg een wijde regenmantel om, drukte zich opnieuw de hoge hoed op het hoofd en zei:

— Ik ben gereed, Charles.

De beide mannen verlieten het huis weer.

Het was bijna half één toen zij weer op straat stonden. Een eind verder riep Raffles opnieuw een taxi aan en gaf de chauffeur last hem naar het Strand tegenover het Savoy-hotel te rijden.

Een kwartier later stond de auto stil en de beide mannen stapten uit.

Zelfs op het Strand, een anders zo drukke verkeersweg, was het nu reeds tamelijk stil.

De twee mannen gingen de straat in, die zich tegenover het Savoy-hotel bevindt, de Kings Cross Road, en bereikten tien minuten later Maiden Lane. Het is een deftige, brede straat, aan beide kanten begrensd door grote herenhuisen. Het huis van Murray lag ongeveer in het midden van de straat en minstens tien meter van de weg. Het was aan alle kanten door een tuin omgeven, die aan de voorzijde door een laag hek van de straat was gescheiden.

Volgens zijn gewoonte begon Raffles het huis nauwkeurig te bespieden. Hij stelde zich met Brand verdekt op, aan de overzijde van de brede straat en wachtte daar rustig enige minuten.

Maar het huis scheen geheel duister te zijn, nergens drong een lichtstraal naar buiten. Alleen boven de huisdeur was een zwak schijnsel zichtbaar, maar Raffles wist dat het de gewoonte was 's nachts in de vestibule altijd een kleine elektrische lamp te laten branden.

Het was precies één uur.

— Vooruit maar, zei hij op zachte toon.

De beide mannen staken snel de straat over, verdwenen in de schaduw van de hoge bomen, die het licht van de lantaarns onderschepten en wipten als akrobaten over het tuinhek. Zonder zich op te houden, liep Raffles naar de zijkant van het huis, door Brand gevolgd. Dadelijk toog Raffles aan het werk.

Hij had er weken aan besteed, onder verscheidene vermommingen, het huis grondig te bestuderen en hij kende het in- en uitwendig, alsof hij er jaren had gewoond. En hij had dadelijk de zwakke plek van de vesting ontdekt: de ramen in de rechter muur van het grote huis.

Hij had zijn tas reeds geopend, zocht even de instrumenten en haalde er een eigenaardig gevormde beitel uit, die hij tussen raam en kozijn stak. Hij kon het raam slechts een paar strepen naar boven krijgen, want het was stevig gesloten.

Hij nam een stukje staaldraad uit de tas, boog aan het einde een kleine haak, stak het door de gevormde kier, waarbij Brand de beitel omlaag drukte en had na enig tasten met de haak de knop van de grendel weten te grijpen, die het dubbele raam gesloten hield. Hij trok aan het staaldraad, de grendel schoof uit de haak en zacht duwde Raffles het raam open.

Hij bleef nog even wachten, maar toen zich niets verdachts liet horen, wipte hij vlug naar binnen, door Brand gevolgd.

Nauwelijks waren zij binnenshuis of Raffles sloot het raam weer en trok er zorgvuldig het gordijn voor dicht. Toen pas deed hij het licht van zijn zaklantaarn ontgloeien. Brand keek om zich heen en bemerkte dat hij zich in een soort tuinkamer bevond, met rieten meubelen en die twee deuren had.

Zonder zich een ogenblik te bedenken liep Raffles op een van die deuren toe, opende haar en stond in een vrij brede gang, die evenwijdig liep met de zijmuur. Hij wenkte Brand en de beide mannen betraden de gang.

Zij liepen zo zacht, dat zelfs het scherpste oor hun aanwezigheid niet zou hebben bemerkt. De gang maakte een eind verder een bocht en bleek uit te lopen op de vorstelijke vestibule aan de voorzijde van het huis. Het eerste wat Raffles hier deed, was de zware grendels van de voordeur terug te schuiven en te onderzoeken of de deur niet op het nachtslot was gesloten. Dit bleek niet het geval te zijn en Raffles fluisterde zachtjes:

— Er is niets zo gevaarlijk als een voordeur, die op het moment supreme gesloten blijkt te zijn. Weglopen is niets, maar weglopen zonder nut is daarentegen verwerpelijk. Wij zijn nu althans in de rug gedekt, al kunnen wij niet zeggen, dat wij een achterdeurtje hebben open gehouden. En nu naar het beloofde land.

Raffles had zijn lantaarne gedoofd, want het was in de vestibule licht genoeg om er bij te kunnen zien. In het midden hing een grote koperen lantaarn, waarin een elektrische lamp brandde.

Achter in de vestibule begon de monumentale trap, die toegang gaf tot de brede gaanderij, welke de vestibule in haar volle lengte overspande en die zich links en rechts voortzette in de gangen, welke de verschillende gedeelten van het huis met elkander in verbinding bracht.

Raffles sloop als een kat de trap op, na zijn masker te hebben voorgebonden en Brand volgde zijn voorbeeld.

Op de galerij gekomen bleef Raffles weer een ogenblik staan luisteren, maar toen alles stil bleef in het grote huis, ging hij verder en sloeg de linkse gang in. Er kwamen verscheidene deuren op deze gang uit, maar Raffles vergiste zich niet; zonder zich te bedenken trad hij op een van de deuren toe en draaide aan de knop. Geruisloos ging de deur open. Het was duister, want Raffles had zijn lantaarn weer gedoofd. Brand sloop achter hem binnen en deed de deur behoedzaam achter zich dicht.

— Waar zij we hier, vroeg hij, zo zacht dat Raffles hem ternauwernood kon verstaan.

— In de rookkamer, naast de werkkamer. Waar de kast staat, antwoordde Raffles. Maar stil, ik zal even de gordijnen voor de ramen dicht doen; ik geloof dat de maan doorbreekt en maanlicht is altijd gevaarlijk.

Hij haastte zich naar de vensters en trok zacht de overgordijnen dicht. En juist op datzelfde ogenblik kwam de maan achter de wolken te voorschijn en zond haar stralen over de grote achtertuin, waarop zowel de rookkamer, als het studeervertrek uitkwam. Het was nu zo stikdonker in het vertrek, dat men letterlijk geen hand voor ogen kon zien. De beide vrienden hoorden niets anders dan elkaars zachte ademhaling.

Maar toen voelde Brand de nerveuse vingers van Raffles, die langs zijn arm naar boven gleden, tot zij hem zacht aan de mouw trokken.

— Wat is er? vroeg hij fluisterend.

— Ziedaar eens, onder de deur, ik meen de tussendeur.

Deze deur bevond zich niet ver van een der ramen en toen Brand haar in de duisternis ongeveer bepaald had, zag hij door de onderste kier een zwak schijnsel.

— Er brandt dus licht hiernaast?

— Ik verbeeld mij dat het schijnsel daar te sterk voor moet zijn, gaf Raffles te kennen.

— Maar waar zou het licht dan kunnen branden?

— In het vertrek aan de andere kant van de werkkamer: dat is de bibliotheek.

Brand gaf geen antwoord.

Raffles was op de deur togetreden, zeer, zeer zacht en langzaam draaide de kruk van de tussendeur om. Het scheen eindeloos lang te duren, voor Brand, die onbeweeglijk op dezelfde plek was blijven staan, uit vrees met Raffles in botsing te komen, een dunne verticale lichtstreep zag, die heel langzaam breder werd. Raffles had de tussendeur geopend. Zonder enig gerucht draaide de scharnier op haar hengsels. De lichtstreep werd een hand breed en Brand kon reeds een gedeelte van de grote werkkamer overzien. Hij zag een

hoek van het grote schrijfbureau, de leuning van de bureaustoel, die er voor stond, een punt van het dikke Smyrna tapijt.

De gedaante van Raffles stak scherp af tegen het schijnsel van een lamp, die echter niet in de werkkamer zelf brandde, maar die zich moest bevinden in een der naastgelegen vertrekken, waarvan Brand eveneens een klein gedeelte kon onderscheiden: de hoekpilaar van een zware eikenhouten boekenkast en een stukje van een bruin velours raamgordijn.

Hij zag hoe Raffles het hoofd voorzichtig om de deur stak en het werkvertrek van Murray met de blik doorzocht. Dit onderzoek scheen hem tevreden te stellen, want hij deed de deur nog verder open en trad voorzichtig binnen. Toen bleef hij wel vijf minuten doodstil staan, de blik op de deur naar de bibliotheek gevestigd, luisterend naar het ritselen van het omslaan van een boekblad, het dichtdoen van een kastdeur, het verschuiven van een stoel...

Maar niets liet zich horen. Alles in het grote huis bleef doodstil. Kon een van de bedienden zo nalatig zijn geweest het licht in de bibliotheek te laten branden? zo vroeg Brand zich af. Maar reeds had Raffles zijn vinger op de lippen gelegd en zich van zijn tas met instrumenten ontdaan, die hij behoedzaam op het grote schrijfbureau neerlegde. Hij hurkte eerst op de vloer neer, strekte zich toen plat uit en begon met de grootste voorzichtigheid over de grond naar de tegenover liggende deur te kruipen.

De kamer was minstens tien meter breed en er verliepen wederom bijna vijf minuten alvorens Raffles eindelijk de tussendeur bereikt had. Brand zag hoe hij zeer voorzichtig het hoofd een weinig vooruitstak, zodat hij het vertrek zou kunnen overzien. Daarna bewoog Raffles zich niet meer, maar bleef geruime tijd in dezelfde onbeweeglijke houding volharden en Brand kon zien dat zijn blikken strak gevestigd waren op iets in het vertrek, dat hij zelf niet kon waarnemen.

Tevergeefs vroeg de jonge man zich af wat dit te betekenen had en hij wilde reeds op zijn beurt naar de tussendeur sluipen, toen Raffles een hand ophief en hem wenkte naderbij te komen. Op zijn tenen sloop Brand door het vertrek en keek voorzichtig om de rand van de deurpost.

Hij zag een groot, vrij somber gemeubeld vertrek, waarvan de wanden op manshoogte met bijna zwart geworden eikenhout waren besloten, voor zover zij niet werden ingenomen door grote boekenkasten, log en zwaar en eveneens van eikenhout dat door de tijd een donkere tint had gekregen. Op de parketvloer lag een donkergroen tapijt en voor de ramen hingen zware gordijnen van donkerbruin velours. Er brandde slechts één elektrische lamp in het vertrek en die was geplaatst dicht bij een der hoeken van een zware ebbenhouten tafel, in het midden van het vertrek.

Die lamp bescheen het spierwitte gelaat van een man, die in een stoel met een hoge leuning voor de tafel zat, de beide vuisten tegen de slapen gesteund en die verdiept scheen te zijn in de lektuur van een zware foliant, die opengeslagen voor hem lag. Toch las hij niet, want zijn zwarte ogen waren op iets anders gericht: op de tussendeur, waar Brand en Raffles zich bevonden. De man moest in slaap zijn gevallen, zo meende Brand, maar toen hij de uitdrukking van de wijdgeopende ogen zag, begreep hij dat dit niet het geval kon zijn.

Maar als de man niet sliep, wat deed hij dan?

Hoe kwam het, dat hij Brand recht in 't gelaat zag en toch niet schreeuwde, niet opsprong om de bedienden te waarschuwen?

Raffles had zich een weinig opgericht en fluisterde Brand toe:

— Herken je hem niet?

— Zou ik hem niet herkennen? Het is immers Adolph Murray! Maar waarom zit hij daar? Waarom blijft hij zo onbeweeglijk in diezelfde houding?

— Wij zullen het spoedig weten, Charles, antwoordde Raffles. Ga maar mee.

Hij had zijn revolver te voorschijn gehaald en stond met een enkele sprong in de bibliotheek. Murray echter bleef onbeweeglijk zitten; hij scheen de indringer volstrekt niet te hebben gezien en toch was zijn blik strak op Raffles gevestigd, daaraan viel niet te twijfelen. Brand was Raffles gevolgd en keek met de grootste verbazing toe.

Hij zag hoe Raffles een paar stappen naar de tafel deed, zonder dat Murray in het minst pogingen deed dit te belletten, zonder dat hij de gemaskerde inbreker zelfs scheen te zien. Toen was Raffles bij de tafel, de revolver tot vuren gereed, en nog altijd had de bankier zich niet bewogen, zelfs zijn oogwimpers hadden niet getrild.

Nu stond Raffles vlak voor hem en keek in het gelaat met een half geopende mond, waartussen de witte tanden vochtig glinsterde, de donkergrijze ogen in het wasbleke gelaat.

Toen zag Brand hoe Raffles zich snel over de tafel heenboog en hem dadelijk daarop wenkte. Brand kwam naderbij, onwillekeurig onder de indruk van het vreemde der verschijning: deze eenzame man, die midden in de nacht in de grote bibliotheek zat en onbeweeglijk zat te lezen, terwijl hij zelfs niets bemerkte van degenen, die waren binnen getreden.

— Wat is er met hem? vroeg Brand heel zacht, is hij ziek? Waarom blijft hij zo onbeweeglijk?

— Die onbeweeglijk heeft een heel natuurlijke oorzaak, Charles. De man is dood, antwoordde Raffles kortaf.

* * *

Slechts met moeite hield Brand een kreet van verbazing terug, die hem naar de lippen drong.

Toen fluisterde hij een weinig schor: — Hoe is dat mogelijk? Anderhalf uur geleden zagen wij hem vrolijk en wel de schouwburg verlaten.

— Er kan in anderhalf uur heel wat gebeuren, antwoordde Raffles op ernstige toon.

Hij boog zich snel over de dode heen rook even aan de half geopende mond en vervolgde toen:

— Vergiftigd! Er is ook geen spoor van een of andere wonde te ontdekken. De dood moet bliksemsnel zijn ingetreden, nadat hij zich kort tevoren gezond had gevoeld.

— Maar, wat doet hij hier, terwijl wij hem met zijn vrouw en Aucland in zijn eigen auto naar een nachtclub zagen rijden?

— Ik weet het niet. Maar dit is wel zeker, ik kan en wil niet raken aan het geld van een dode. Kom, Charles, ik geloof niet dat het hier veilig voor ons is. Er zijn dingen in dit huis gebeurd.

Hij hield op en bleef in luisterende houding staan, met gebogen rug, het oor naar de tussendeur gewend. Ergens in het grote huis was heel zacht een deur geopend en weer gesloten.

Hoofdstuk III

ZONDERLINGE GEBEURTENISSEN

Hij gaf Brand een wenk en beiden snelden door de werkkamer weer naar de rookkamer, sloten de deur en wachtten toen, met de revolver in de hand

en in volkomen duisternis af wat er zou geschieden. Zij behoefden niet lang te wachten, of zij hoorden op de gang

zeer zachte schreden en het ruisen van vrouwenkleren.

Vervolgens klonk er een zacht gefluister, bijna onhoorbaar, dat beantwoord scheen te worden door een soort gebrom. Daarop werd er een sleutel in het slot van de deur der werkkamer, die direct op de gang uitkwam, gestoken en de deur werd heel voorzichtig geopend. Nu klonken er wederom in de verte zachte schreden, die zich ditmaal verwijderden in de richting van de tussendeur, welke toegang gaf tot de bibliotheek.

Raffles verwachtte een gil of een kreet van ontzetting, niets van dat alles. Het bleef doodstil.

— Laten wij maken dat wij wegkomen, fluisterde hij.

— Maar als zij de moordnares is? hijgde Brand, als zij in gezelschap is van haar medeplichtige, van Aucland?

— Je loopt wel een beetje hard van stal, gaf Raffles ten antwoord. Wij weten niet of zij het gedaan heeft, al lijkt het zeer waarschijnlijk.

— En moeten wij die schelmen niet aanstonds op het lijf vallen?

— De hemel beware mij, niets van dat alles, antwoordde Raffles.

— Alles goed en wel, maar wij kunnen toch die misdaad niet ongestraft laten?

— Zij zal wel aan het licht komen.

Hij trok Brand met zich mee. De twee mannen liepen haastig de gang ten einde, daalden de trap af, bereikten de vestibule en verlieten het huis aan de voorzijde, eenvoudig door de straatdeur te openen. Zij doken snel weg tussen de struiken van de voortuin en toen alles stil bleef, wipten zij vlug over het dek.

Maar onmiddellijk greep Raffles Brand opnieuw bij de arm; hij had op geen vijf meter afstand een grote auto zien staan, waarvan het achterlicht gedoofd en het nummer dus onzichtbaar was.

Beiden hadden hun masker reeds afgedaan en zij konden nu wel doorgaan voor feestvierders op weg naar huis.

Brand had nu ook de auto gezien en vroeg zacht:

— Van wie is de auto? Is het de wagen van Murray?

— Ik weet het niet, maar ik geloof het niet, antwoordde Raffles. Wij zullen het eens gaan onderzoeken. Laten wij doen of wij een beetje dronken zijn.

De hoeden werden een weinig schuin gezet, de keurig gestrikte witte dassen werden uiteen gehaald, de kragen werden opgezet en gearmd stevenden de twee vrienden op de auto toe. Raffles bukte zich en kon op de stilstaande auto duidelijk het nummer onderscheiden, het was G.B. 15019.

Dadelijk daarop liepen zij door, maar hun verbazing was groot, toen zij tot de ontdekking kwamen dat de auto geheel onbeheerd stond, nergens was een chauffeur te bespeuren.

— Als ik ooit iets vreemds heb mee gemaakt dan is het dit, mompelde Brand verbluft. Wat heeft dat te betekenen?

— Ik weet het niet, maar ik begin er belang in te stellen, antwoordde Raffles. Wij zullen eens kijken of wij nergens een goede schuilplaats kunnen ontdekken, waar wij kunnen afwachten wat er met die auto geschiedt.

De twee mannen zwaaiden verder. Zij bereikten de overzijde van de straat, een vijftigtal meters verder en vonden daar een portiek, waarin zij zich konden verschuilen. Zij bevonden zich nu op vrij grote afstand van het huis, maar daar viel niets aan te doen, want zij zouden stellig gezien zijn, als zij zich buiten de portiek hadden begeven, de enige die er hier te vinden was.

Hun geduld werd niet op een zware proef gesteld, want er was nog geen kwartier verlopen, of zij konden zien hoe de huisdeur geopend werd. Er werden twee gedaanten zichtbaar, twee mannen, die iets zwaars tussen zich indroegen, het leek een grote, houten koffer te zijn, een van die withouten kisten, waarin men boeken pleegt te verzenden. Met vrij wat moeite droegen de twee mannen, die de kragen van hun jas hoog hadden omgeslagen en een dikke jas om de hals hadden geknoopt, de kist zo snel zij konden over

het tegelpad van de kleine voortuin naar de auto en hesen hun vracht er niet zonder moeite in. Het volgende ogenblik sprong een van de twee mannen achter het stuurwiel en bracht de motor op gang.

— Vlug, Charles, jij loop het hardst, spring op het bagageruim, rijdt mee en kijk waar die auto blijft.

Maar een ongelukkig toeval belette dit. Want Brand had bijna een agent van politie onderste boven gelopen, die juist heel bedaard kwam aanwandelen en hem nauwkeurig terech wees. Een ogenblik aarzelde Brand en daardoor liet hij de kans om achter op de auto te springen, die toch al niet groot was, voorbijgaan. Het volgende ogenblik was de auto uit het gezicht verdwenen.

— Neem het mij maar niet kwalijk agentje, zei Brand met een dikke tong tegen de ordebeewaarder. Ik had je niet gezien en dat is geen wonder, want ik heb 'm een pielsie om.

Brommend ging de man verder.

Raffles had Brand weer onder de arm gevat en de twee mannen richtten hun schreden naar het Strand, waar zij spoedig genoeg een taxi vonden, waarvan de chauffeur last kreeg hen naar de Cromwellstreet te rijden.

Zodra de wagen in beweging was, riep Brand uit:

— Weet jij een verklaring voor alles wat wij hebben gezien?

— Ik wil mij niet verstandiger voordoen dan ik ben, ik begrijp er geen tittel of jota van. Misschien zullen wij morgen wel wijzer zijn, als wij de ochtendbladen gelezen hebben.

* * *

Maar daarin zou Raffles bedrogen uitkomen!

De volgende dag bevatten de ochtendbladen geen regel over het drama in Maiden Lane en evenmin de middageditie.

Toen Raffles en Brand zich hiervan overtuigd hadden, zij zaten zogoed als alleen in de eetzaal van de Windsor Club in de Oxfordstreet, daar zij pas zeer laat gelegenheid hadden gevonden, aan de inwendige mens te denken, begon Brand op ongeduldige toon:

— De zaak wordt er op die manier niet duidelijker op, voor de drommel. De bedienden moeten het lijk toch gevonden hebben. Er zijn er niet minder dan zes daar in huis, naar je eigen verklaring.

— Zo is het ook. Het is mij zelf onbegrijpelijk, dat er van de gehele zaak met geen woord gerept wordt.

Brand at even zwijgend voort in diepe gedachten verzonken. Maar plotseeling scheen hem iets in te vallen.

— Je hebt immers het nummer van de auto goed onthouden?

— Ik heb het zelfs genoteerd.

— Welnu, dan valt het al heel gemakkelijk na te gaan, wie de auto toebehoort. Je hebt het slechts te vragen op het bureau voor rijbewijzen.

— Dat ben ik dan ook van plan, antwoordde Raffles bedaard. Volgens jouw redenering..

Raffles hield midden in de zin op. Hij bleef met opgeheven vork zitten, als uit steen gehouwen.

Tegenover hem hing een grote spiegel, achter de rug van Brand en in die spiegel kon hij een groot gedeelte van de aangrenzende biljartzaal overzien.

Brand die op het slot van de zin wachtte, keek verwonderd van zijn bord op en vroeg:

— Welnu?

— Kijk eens ongemerkt in de biljartzaal, daar aan het dichtstbijzijnde biljart, die man in zijn licht geruit pak.

Brand keek in de aangeduide richting en zijn vork viel kletterend op zijn bord. Hij had de man in het geruite pak, die juist een keu uit het rek had genomen, vlak in het gelaat gezien.

Het was Adolph Murray.

Hoofdstuk IV

RAFFLES GAAT OP ONDERZOEK UIT

De ontdekking was zo onverwacht, zo verrassend en zo buitengewoon, dat de beide mannen enige tijd zwijgend over hun borden gebogen bleven, ten prooi aan een verwarring, die ze moeilijk konden verbergen.

Maar Raffles was zichzelf binnen enkele seconden weer meester en zei op zachte toon:

— Je herkent hem natuurlijk?

— Wel, wie zou het anders zijn als Murray, antwoordde Brand, die de man in het geruite pak nog eens goed had aangezien. Een vergissing is absoluut buitengesloten.

— Wat moeten wij daaruit afleiden?

— Natuurlijk het enige wat er uit af te leiden valt. Je hebt je vergist en Murray was niet dood. Acht je dat zelf mogelijk?

— Ja, antwoordde Raffles zonder aarzelen. Er zijn toestanden, die zo bedrieglijk op de dood lijken, dat zelfs bekwame geneesheren er zich wel eens mee vergissen, wanneer zij geen langdurig onderzoek instellen, een aderlating aan de voetzolen toepassen, de mondspiegel gebruiken, de hartslag zeer nauwkeurig nagaan, enz. Voor dit alles heb ik geen gelegenheid gehad en

was dit wel het geval geweest, dan had men mij de tijd daarvoor toch niet gegund en ik zou er dus geen eed op durven doen, dat Murray inderdaad dood was, al vertoonde hij er ook alle kentekenen van.

— Maar je sprak van vergiftiging!

— En daarin heb ik mij niet vergist. Ik heb zeer duidelijk de enigszins zure lucht geroken van een Indisch, plantaardig en snelwerkend vergif. Maar diezelfde lucht ruikt men ook aan een eigenaardige stof, welke een toestand teweeg kan brengen, die bedrieglijk veel op de dood gelijkt en die op zijn minst enige dagen aanhoudt.

— Dan moet dit middel ditmaal gefaald hebben, anders was het onmogelijk, dat wij Murray hier thans zagen rondlopen. Het is nu precies twaalf uur geleden, dat wij het huis in Maiden Lane verlieten. En ik kan niet zeggen, Edward, dat de toestand er voor mij duidelijker op is geworden. Ik begrijp nu minder dan ooit wat er in die houten kist kan hebben gezeten.

De twee mannen hadden een voortreffelijke plek tot hun beschikking, teneinde ongemerkt de bankier te kunnen gadeslaan.

Murray scheen voortreffelijk in zijn humeur te zijn, er lag wat kleur op zijn anders zo bleke gelaat en hij sprak opgewekt met zijn partner.

Raffles bleef hem enige tijd zwijgend gadeslaan en zei toen hoofdschuddend tegen Brand:

— Aan een gelijkenis valt natuurlijk niet te denken; hij is het wel inderdaad. Maar kom, laten wij spoedig de maaltijd gaan beëindigen en op onderzoek uitgaan. Wij zullen langzaam door de biljartzaal lopen en een paar woorden met Murray wisselen; misschien leveren die ons wel de sleutel tot het raadsel.

De twee vrienden haastten zich dus om hun lunch te beëindigen, rekenden af met de kellner, stonden op en wandelden langzaam door de eetzaal naar de biljartzaal.

Murray had de vice-president dadelijk zien aankomen, nam zijn sigaret uit de mond en zei op vrolijke toon:

— Op de club geluncht, mylord? Waaraan heeft zij dat grote genoegen te danken?

— Ik kon niet anders, waarde Murray, antwoordde Raffles glimlachend. Ik was het wel verplicht, omdat mijn maag jeukte en ik hier juist in de buurt was.

Hij keek de bankier scherp aan, terwijl hij sprak, maar diens gelaat vertoonde de gewone uitdrukking, die hij er altijd op gezien had; er viel niets te bespeuren van enige vrees of onrust over hetgeen er die nacht was voorgevallen en het gebeurde moest wel onopgemerkt aan hem zijn voorbijgegaan. Murray scheen over stalen zenuwen te beschikken.

De beide heren wisselden nog enige woorden, Raffles en Brand gingen verder, traden door en der beide deuren de conversatiezaal binnen, waar zich nog slechts enkele leden bevonden, staken deze ook in zijn geheel over en bereikten de brede gang, die naar de vestibule voerde.

Daar kwam een der bedienden haastig aanlopen met hun hoed en een paar seconden later stonden Raffles en Brand op straat. De grote Onbekende bleef een ogenblik in nadenken staan en begon toen:

— Het is, dunkt mij, het beste, als wij de werkzaamheden verdelen.

— Ik ben volkomen tot je dienst.

— Jij gaat naar het kantoor voor de rijbewijzen en informeert daar aan wie de auto toebehoort, die het nummer G.B. 15019 draagt. Ik zal in de buurt van het Galety theatre onderzoek doen naar de nachtclub, waar het drietal gesoupeerd heeft. Heb ik dat eenmaal uitgezocht, dan zijn wij waarschijnlijk al veel wat verder.

— Waar zullen wij elkaar treffen?

— Op de Club, om vijf uur.

— Tot straks dan en goed succes.

— Tot straks.

De beide vrienden drukten elkaar de hand en gingen ieder huns weegs.

Raffles was genoodzaakt een taxi te nemen, want van het clubgebouw tot aan het Galety theatre was minstens anderhalf uur lopen en hij wilde zo weinig mogelijk tijd verliezen. In de auto gezeten, die snel wegreed, gaf Raffles zich aan zijn overpeinzingen over.

Maar eensklaps hief hij het hoofd op en keek door het portieraampje. De auto reed op dat ogenblik juist langs het hotel Cecil.

Raffles riep tot de chauffeur:

— Rijdt eerst even door Maiden Lane en stop voor het huis van de heer Murray, de bankier.

De chauffeur knikte, de auto draaide een zijstraat in en sloeg toen Maiden Lane in, om stil te staan voor het huis van de bankier. Raffles stapte snel uit en ging haastig over het pad naar de voordeur. Op zijn bellen werd hem de deur geopend door een bediende, die hem niet kende en tot wie hij de vraag stelde:

— Is mijnheer Murray thuis, goede vriend? Zou ik hem even kunnen spreken?

— Mijnheer is op het ogenblik niet thuis, mijnheer, antwoordde de bediende. Het spijt mij, wilt u uw kaartje achterlaten?

— Dat is niet nodig, ik zal wel weer eens terug komen. Het spijt mij nu, dat ik vanochtend om tien uur, toen ik hierlangs kwam, maar niet even heb aangebeld. Maar ik vreesde dat ik de heer Murray op dat vroege uur niet bij de hand zou vinden.

— Nu, gij had het gerust kunnen doen, hernam de bediende glimlachend. Want mijnheer was vanmorgen evenals altijd om acht uur al op en gekleed.

Raffles verzekerde later aan Brand dat hij een gevoel had alsof hij een slag op het hoofd kreeg, toen hij die woorden hoorde.

Er bewoog zich echter geen spier op zijn gelaat, toen hij hernam:

— Dan spijt het mij erg, dat ik maar geen gevolg heb gegeven aan mijn eerste ingeving. Het doet er echter niet veel toe, ik kom vandaag of morgen nog wel eens aan. Goede middag.

Raffles ging haastig terug, stapte in de auto, nadat hij de chauffeur had toegeroepen, hem naar het « Eden Restaurant » te rijden en liet zich toen in de kussens vallen.

Murray was om acht uur op en gekleed geweest. De bedienden hadden niets bijzonders aan hem gemerkt, hij was blijkbaar in zijn eigen bed ontwaakt. En toch, het liep reeds naar twee uur in de nacht, toen Murray als dood in zijn stoel zat en het middel kon hem toen pas zeer kort tevoren zijn toegediend.

— Maar zoiets is onmogelijk! riep Raffles bijna luid. Het is eenvoudig ondenkbaar, dat de man, die ik in een toestand van volkomen verdoving en verstijving vond, met stilstaand hart, marmerharde spieren en lichtloze ogen zes uur daarna in zijn eigen bed zou

ontwaakt zijn. Maar als ik zeg dat dat onmogelijks is, dan... dan...

En weer begroef Raffles het hoofd in de handen, besloten, om tot iedere prijs dit geheim op te lossen.

Tien minuten later stopte de auto voor het « Eden Restaurant », een van de duurste en weelderigste nachtcafé's dicht bij het Strand, waar tot vroeg in de ochtend gedanst werd.

Zijn goede gesternte had Raffles aanstonds naar het juiste adres gebracht, want op zijn vraag deelde de gérant van de zaak hem mede, dat mijnheer Murray met zijn vrouw en mijnheer Aucland omstreeks kwart voor twaalf het restaurant waren binnen gekomen en zich dadelijk naar de grote eetzaal hadden begeven.

— Zij namen dus geen afzonderlijk eetzaaltje? vroeg Raffles.

— Neen, mijnheer, antwoordde de gérant, die lord Aberdeen niet kende en wel een beetje verbaasd was over de vragen, die hem werden gesteld. Mag ik vragen waarom gij daar zoveel belang in stelt?

— Als gij het weten wilt, ik behoor tot het personeel van een informatiebureau en ik heb opdracht gekregen, om de gangen van mijnheer Aucland na te gaan. Mijn beroepsgeheim belet mij natuurlijk u nadere inlichtingen te geven. Ik verzeker u echter, dat ge volstrekt geen gevaar loopt, omdat ge indiscreet zijt, ik wilde slechts nog weten wanneer mijnheer Murray is weggegaan, want hij is immers alleen vertrokken?

— Volstrekt niet, hij is vertrokken in gezelschap van mevrouw Murray en mijnheer Aucland.

— Hoe laat was dat?

— Het zal wel minstens kwart over één zijn geweest.

Slechts met moeite drong Raffles een kreet van verrassing terug, die hem naar de lippen drong. Insteede van op te klaren, werd het geheim hoe langer hoe raadselachtiger.

Van het « Eden Restaurant » naar het huis in Maiden Lane, was zelfs met een snelle auto op zijn minst tien of twaalf minuten en het was één uur toen Raffles en Brand het huis waren binnen gedrongen.

Hij dankte de gérant met enige woorden, verliet het restaurant en stond enige tijd stil op het trottoir, niets merkende van het drukke verkeer om hem heen en het zelfs niet voelende, dat men hem herhaaldelijk tamelijk onzacht op zij duwde, zozeer had de mededeling van de gérant hem verrast.

Maar langzamerhand was het, alsof er een tipje van de sluier werd opge-

licht, die tot dusverre het geval omhulde...

Maar de oplossing, de enige, welke Raffles voor de zaak wist, was zo zonderling, dat hij nog geen vaste gevolgtrekkingen durfde maken en hij besloot eerst af te wachten, wat het onderzoek van Brand zou hebben opgeleverd.

Hij liep langzaam het Strand af, sloeg White Hall in, liep langs de kazernes van de bereden lijfgarde en het Ministerie van Financiën en ging door de Charles street naar het St. James park. Het was er op dat uur tamelijk druk, maar Raffles wist een stil plekje te vinden, zette zich op een bank en verzonk in diep nadenken.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk V

HET BEGINT TE DAGEN

Toen Raffles een uur later zijn bank verliet, had zijn gelaat een geheel andere uitdrukking gekregen.

Hij stond vastberaden, bijna vrolijk op. Hij had zich vast voorgenomen, het spoor te volgen, dat hij had menen te ontdekken.

Met lenige stap verliet hij het park, nam aan het begin van het Strand een taxi en liet zich naar het gebouw van de Windsorclub brengen.

In de conversatiezaal trof hij Brand aan, die zijn onderzoek reeds beëindigd scheen te hebben. De beide mannen begaven zich direct naar een hoek van het grote vertrek, waar niemand hen kon beluisteren en Raffles begon:

— Heb je iets ondekt? Weet je al aan wie de auto toebehoort?

— Het ging van een leien dakje. Ik wist het al anderhalf uur geleden. Zij stonden mij daar heel vriendelijk te woord, sloegen hun registers open en deelde mij mede, dat de auto toebehoorde aan een zekere Robert Lindley. Ik sloeg het adresboek na en vond daar zijn adres in, Elenheim Crescent, 17

— Bravo!

— Ik ben toen eens naar het huis gegaan om te kijken hoe die Lindley woonde.

— Wat was het voor een huis?

— Het ziet er fraai uit en het bleek dat hij de tweede étage bewoont.

— Hoe ben je daarachter gekomen?

— Door er naar te vragen. Ik heb eenvoudig aangebeld en aan de bedienende vertelde ik dat ik mijnheer wilde spreken, omdat ik gehoord had, dat hij een hartstochtelijk verzamelaar was en hem een paar fraaie, oude gobelins had aan te bieden.

— Maar de knecht deelde je mede, dat mijnheer uit de stad was en waarschijnlijk in de eerste weken niet thuis zou komen, zei Raffles rustig.

— Inderdaad, dat zei hij. Maar hoe weet je dat nu weer? riep Brand verbaasd uit.

— O, het was geen zekerheid, het was maar een vermoeden, zei Raffles luchtig. Apropos, hoe lang ben je hier?

— Een half uur ongeveer.

— Was Murray hier nog toen je kwam?

— Neen, hij is hier maar een half uur ongeveer geweest, vertelde Rick mij, met wie hij gebiljart heeft. En zeg mij nu eens wat jij hebt ontdekt?

— Heel wonderlijke dingen, Charles. Om te beginnen was Murray vanochtend om acht uur op en gekleed en zeer

waarschijnlijk in zijn eigen slaapkamer.

— Maar dat is immers onmogelijk.

— Toen ik dit wist, ben ik naar het «Eden Restaurant» gegaan en daar deelde de gérant mij mede, dat het drietal inderdaad om kwart voor twaalf in het restaurant was gekomen. En hoe laat denk je, dat zij er met hun drieën weggingen?

— Vermoedelijk om twaalf uur op zijn laatst, anders kon Murray zich onmogelijk reeds in die toestand bevonden hebben, toen wij zijn huis binnenslopen.

— Kwart over één!

Brand bleef Raffles een ogenblik zwijgend aanzien en zei toen, langs zijn neus weg:

— Nu is het zeker, dat er op de wereld nog vreemde dingen voorvallen. Begrijp jij er iets van?

— Luister eens, Charles, ik heb een turtje in mijn eentje in het St. James park gezeten en nagedacht. Ik heb alle mogelijkheden aan mijn geest laten voorbijgaan; ik heb getracht de zaak op te lossen door een redenering uit het ongerijmde toe te passen en ik geloof wel, dat dat mij gelukt is. Maar zeg mij eerst eens, is er iets van bekend, dat mevrouw Murray van haar man wil scheiden?

— Wat dat betreft, dat is een publiek geheim.

— Waarom zou zij het dan niet hebben gedaan?

— Daarop kan ik je niet antwoorden. Ik denk echter dat zij, die zozeer aan weelde gewend is, het niet op een scheiding durft laten aankomen, waarbij zij zich zou moeten tevreden stellen met een misschien zeer geringe apanage.

— Wat ik zeggen wilde, Charles, weet je soms een goede grap?

— Je vraagt of ik een goede grap weet?

— Ja, en een nieuwe alstublieft.

— Wel, ik geloof wel dat ik er een paar ken, antwoordde Brand zeer verbaasd. Waarom vraag je dat?

— Omdat ik heel graag zou willen dat je dit eens aan Murray vertelde, de eerste de beste keer als je hem ziet;

maar wacht er mee totdat ik er bij ben.

— Jij houdt mij toch niet voor de gek, Edward?

— Ik spreek in volle ernst.

— Maar het doel?

— Dat zal ik je mededelen, zodra je aan mijn verzoek voldaan hebt. Weet je soms of Murray hier nog terugkomt?

— Rick verwachtte hem vanavond, en denkkelijk komt hij dineren.

— Des te beter! Dat zullen wij dan ook doen. Het is al vijf uur, wij kunnen ons de tijd korten door een partijtje biljart.

Aldus geschiedde en enkele minuten later hielden Raffles en Brand zich onledig met het schone spel van het groene laken en dachten nog alleen maar aan massés, caramboles over de lange band, piqués, trekstoten en klosballen, alsof er geen Murray bestond.

Een uur later begonnen de leden van de Club te arriveren, die voornemens waren in de weelderig ingerichte eetzaal van de Club te dineren. Onder hen bevond zich ook Murray. Hij scheen een goede bekende te zijn van Mr. Rick, want hij zocht hem dadelijk op en beiden namen plaats aan een tafeltje voor twee personen.

Ook Raffles en Brand hadden zich naar de eetzaal begeven en de Grote Onbekende had zijn plaats zo genomen dat hij Murray goed in het oog kon houden.

De twee vrienden spraken niet veel, want Raffles had een zwijgzame bui, zoals Brand het uitdrukte en de jonge man hield zich zelf onledig met het zoeken naar een oplossing van het vraagstuk, dat voor hem vol raadsels was.

Na afloop van het diner begaven de meeste leden zich naar de conversatiezaal of naar de rookkamer en Raffles en Brand volgden hen op de voet.

— Vertel hem nu de grap, fluisterde Raffles, maar tracht hem zo te krijgen dat het licht van een der grote lampen zijn gelaat helder verlicht.

Brand knikte en een ogenblik later wendde hij zich tot Mr. Rick, die opgewekt met Murray praatte en zei op vrolijke toon:

— Wel Rick, heb ik je de laatste beursmop al verteld?

— Neen Brand. Laat eens horen, antwoordde deze, die dol was op goede grappen. Maar ook Murray had zich omgewend en keek Brand vol verwachting aan.

Deze wist zo te manoeuvreren, onder het aansteken van zijn sigaret, dat hij Murray onder een weinig voorbij de elektrishe kroon kreeg, die midden in het vertrek hing.

Raffles was naast hem gaan staan. En Brand begon te vertellen. Hij stond er bij de leden van de Club voor bekend, dat hij een uitstekend verteller was en zijn grappen deden steeds opgeld. Hij vertelde de anecdote met een uitgestreken gezicht, hij wist de pointe voortreffelijk te lanceren en hij oogstte en groot succes, want een half dozijn leden waren komen luisteren, zodra hij begon te vertellen.

Allen barstten in daverend gelach los. Murray lachte het hardst van allen, terwijl hij het hoofd achterover boog, zodat zijn schitterende tanden zichtbaar waren.

Raffles keek alleen naar hem, naar die wijd geopende mond met de rode dikke lippen en de grote, blinkende tanden.

Een voor een zochten de leden daarna een goed plaatsje uit en staken hun sigaretten of sigaren op. Maar Raffles had Brand onmerkbaar bij de mouw getrokken en gaf hem nu een wenk hem te volgen. Zij verlieten het vertrek, liepen zwiingend over de brede gang, die met een dikke loper bedekt was en gingen toen een klein, smaakvol gemeubeld vertrek binnen, de particuliere ontvangkamer van Lord Aberdeen, de Vice-president. Raffles trok het zware gordijn voor de deur, dat ieder geluid hunner stemmen moest dempen, liet zich in een stoel vallen en wees Brand zwiingend een plaats tegenover hem aan.

— Wat is er? Waarom heb je me hier laten komen? vroeg de jonge man verwonderd.

— Dat zal ik je zeggen, begon Raf-

fles langzaam. Ik wilde over je grap spreken.

— Vond je haar goed? Dat doet mij genoegen, maar ik kan mij niet begrijpen, dat je mij daarom hebt laten hierkomen.

— Het is ook minder om de mop zelf, dan om de uitwerking. Kom Charles, ik zal je maar niet langer in het onzekere laten. Die man, voor wie de mop was bestemd, was zeer zeker Murray niet.

— Wat zeg je daar? Het was Murray niet? Wil je mij eens zeggen wie het dan geweest is?

— Ik weet het nog niet zeker, maar ik denk dat hij luistert naar de naam van Robert Lindley.

— Dat is sterk. En hoe zou je dat hebben ontdekt?

— Op een zeer eenvoudige manier. Je zult je misschien wel herinneren, dat ik mij gisterenavond over de schijn-dode man heb heengebogen, om aan zijn lippen te ruiken. Het licht scheen juist op zijn gelaat en ik kon duidelijk waarnemen, dat een der hoektanden in de bovenkaak met goud geplombeerd was. Je begrijpt nu zeker wel waarom ik je vroeg, Murray eens te laten lachen. Hij deed het met wijd open mond, zodat ik al zijn tanden uitstekend kon zien, maar er was er geen bij, die geplombeerd was.

— Maar dan moet je hem ook hebben verdacht!

— Dat deed ik ook.

— En waarop steunde je die verdenking?

— Twee dingen staan vast: Murray verliet om kwart over één met zijn vrouw en zijn vriend het nachtcafé. Wij vonden Murray om één uur in een toestand van verstijving in zijn bibliotheek Slotsom: Die beide Murrays konden onmogelijk dezelfde zijn geweest.!

— Maar, als er hier een aanslag is gepleegd, dan zou Aucland op de hoogte zijn geweest? Was die dan medeplichtig?

— Wel neen, want hij wist evenmin van die persoonsverwisseling als... laten wij zeggen als Charles Brand. Hij meende met de ware Murray in het

restaurant te zitten en het was alleen maar een man, die sprekers op hem geleek.

— En bestaat zoets, behalve in romans en detective verhalen?

— Het bestaat, Charles. De criminele geschiedenis kent verscheidene, voorbeelden van zulke wonderbare gelijkenissen. Maar, mijn hemel, je moet er toch zelf wel van gehoord hebben, dat Wilhelm von Hohenzollern, de laatste Duitse keizer, de ex-president Loubet, de vermoorde, laatste Tsaar van Rusland, Felix Faure, Lloyd George, Hitler en Stalin allen dubbelgangers hebben of hadden, die zo verbluffend veel op hen gelijken of geleken, dat zelfs hun beste wederzijdse vrienden, ja, hun naaste familieleden er zich menigmaal mee vergisten.

— Maar dat zijn immers grote toevallen!

— Ik heb ook nog niet kunnen ontdekken op die zwarte baard vals is. Maar je zult nu wel inzien, waarom ik je met vrij grote zekerheid kon zeggen, dat Robert Lindsey zogenaamd op reis zou zijn, want het is duidelijk, dat hij geen twee rollen tegelijk kan spelen.

— Maar zeg mij dan toch wat het doel van deze lugubere komedie kan zijn geweest?

— Om te beginnen kunnen wij wel aannemen, zonder vrees voor tegenspraak, dat Lindley de werkelijke minnaar van Adèle Murray is en dat zij die ongelukkige sukkel van Aucland slechts gebruikt heeft als ledepop, als een soort bijloper, een bliksemafleider, bestemd om de aandacht van de ware minnaar af te leiden. Zij heeft Lindley waarschijnlijk herhaaldelijk in het geheim ontmoet en zij beiden zullen het plan hebben gemaakt, waarvan wij de volvoering hebben kunnen waarnemen.

— En wat was dat plan?

— Wat anders dan de lastige echtgenoot te elimineren en zijn plaats te doen innemen door de minnaar, die toevallig veel op hem leek.

— Nu denk je misschien dat de zaak voor mij heel duidelijk is? Hoe zou de echte Murray het vergif hebben binnengekregen?

— O, het kan in zijn avondgroc gemengd zijn geweest.

— Daar heb ik je dan toch, Edward. Een man als Murray maakt niet zelf zijn groc gereed, maar laat het door een van de bedienden doen. Die bediende heeft dus zijn meester thuis gezien, maar hij heeft hem ook naar de schouwburg zien gaan.

— Wat zou dat? Kan een man als Murray niet met zijn vrouw naar de schouwburg gaan en alleen terugkeren? Wel, daar zal de bediende niets verwonderlijks in hebben gezien.

— Maar naderhand kwam de valse Murray thuis.

— Zonder twijfel, maar sluipend als een kat en zonder dat de bediende die tweede Murray zag. Dat alles heeft het misdadige paar uitstekend berekend, wees daar maar zeker van. De vrouw is eerst gaan zien hoe de zaken stonden en heeft toen pas haar minnaar geroepen.

— Het moeten er twee geweest zijn, Edward!

— Twee? Hoe kom je daarbij? vroeg Raffles verwonderd.

— Wij hebben toch twee mannen met de kist zien sjouwen.

— Lieve hemel, Charles, een weinig meer vattelijkheid, wat ik je bidden mag. Die tweede man was natuurlijk Adèle Murray, die zich in manskleren gestoken had.

— En wat hebben ze met het lijk gedaan?

— Ik wilde dat ik het wist, Charles.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk VI

OP POST

De eerste aandrift van Raffles was geweest, aanstonds door een anonym schrijven Scotland Yard op de hoogte te stellen van zijn vermoedens. Een zo afschuwelijke misdaad, in koelen bloede beraamd en uitgevoerd, moest gestraft worden. Maar bij nadere overweging besloot Raffles nog niet aanstond tot handelen over te gaan.

Er was iets in het gedrag van Adèle Murray, zowel als in dat van Robert Lindley, dat zijn aandacht had gaande gemaakt. Raffles had haar dadelijk door Charles Brand in verschillende vermoedingen laten bespieden, en ook hij zelf had haar zoveel mogelijk aandachtig gadeslagen.

Wat de valse Murray betreft, één dag was voor Raffles voldoende geweest, om hem de zekerheid te verschaffen, dat de rol van de bankier inderdaad gespeeld werd door Robert Lindley. Hij had zich een nauwkeurige beschrijving van de jonge man weten te verschaffen, hij had in een der sportbladen zelfs een portret gevonden en onmiddellijk was hem de zeer grote gelijkenis opgevallen van het bovenste gedeelte van het gelaat, want Lindley droeg geen baard. En juist die zwarte baard maakte de gelijkenis volkomen.

Met een zekerheid en een gemak, die ondanks alles de bewondering afdwongen van de Gentleman Dief, had Lindley de moeilijke taak aanvaard, die hem op de schouders was gelegd om Murray te vervangen en die hem slechts enigszins werd vergemakkelijkt door de omstandigheid, dat hij jaren lang werkzaam was geweest op een effectenkantoor en van allerlei beurszaken voortreffelijk op de hoogte was.

Misschien was zijn particuliere sekretaris de enige, die zich een weinig verwonderde over zekere hiaten in het geheugen van zijn werkgever, over zekere onverklaarbare herroepingen van vroeger gegeven bevelen, maar dat was dan ook alles.

Het bankpersoneel werkte als gewoonte, zonder een seconde te twifelen aan de identiteit van hun patroon. Ook de huisbedienden gingen geregeld hun gang en het was duidelijk, dat ook zij geen ogenblik achterdocht koesterden.

Maar ook Lindley gedroeg zich geenszins als de man, die een etmaal geleden door vergift en medemens uit de weg heeft geruimd. Hij was vrolijk en opgewekt en het was geen dwang die hij zich daarbij oplegde, zoals Raffles duidelijk kon waarnemen. Hij verscheen op zijn gewone uren in de Club,

praatte of las, biljatte of kaartte en Raffles kon volstrekt niets bijzonders bij hem opmerken.

Wat Charles betreft, hij begon te geloven, dat de gehele zaak zich anders had toegedragen en dat deze man onmogelijk een rol kon vervullen.

Het was op de ochtend van de tweede dag na de zonderlingen gebeurtenis in Maiden Lane, toen Raffles, die van een wandelrit terugkeerde, tot Charles Brand zei, die in de bibliotheek van het huis in de Cromwellstreet bezig was enige nieuwe boeken te katalogiseren:

— Luister eens, Charles, de rit heeft mij raad gebracht. Wanneer Murray dood is, in het water geworpen, of wie weet waar heen gebracht, dan zal het buitengewoon moeilijk wezen, de zaak te onderzoeken. Leeft hij echter nog, dat moet het misdadige paar hem ergens hebben opgesloten met een bepaald doel, dat ik wil leren kennen en zo dit laatste het geval is, dan staan onze kansen niet zo kwaad.

— Hoezo? vroeg Brand, terwijl hij een etiket op een boekenrug plakte.

— Wel, die twee willen, ingeval Murray nog tot de levenden behoort, iets van hem hebben. Daartoe is het noodzakelijk dat zij hem nu en dan bezoeken en wij hebben niets anders te doen dan hen dag en nacht in het oog te houden; tenslotte zullen zij zich bloot geven en krijgen wij de gelegenheid hen te volgen.

Intussen, hoe Brand er dan ook over dacht, hij stond een uur later, uitstekend vermomd als een telegrambesteller, in Maiden Lane op post, zorg dragende dat hij niet gezien werd en toch zelf de brede voordeur van het herenhuis geen ogenblik uit het oog verliezende.

Hij stond er, of zat op een stoep, tot zijn maag begon te jeuken, waaruit hij afleidde, dat het bij enen moest zijn en ging pas heen, toen Henderson de reusachtige chauffeur van Raffles en diens trouwe metgezel bij velen van zijn avonturen, hem kwam aflossen.

— Ik ben blij dat je er bent, James, begon Brand, terwijl hij de reus naar een portiek trok. Ik heb honger en het

drentelen maakt moe. Heeft mylord je reeds op de hoogte gebracht van de zaak?

— Ik weet dat ik acht moet slaan op mijnheer Murray, de bankier en hem moet volgen waar hij ook gaat. Waar staat de auto?

— In de garage, op tien meter hier vandaan. Hier heb je het regu; wacht ik zal even met je meelopen en de garagehouder op de hoogte brengen. Je ziet er waarachtig angstwekkend uit met die rode ringbaard, James.

— Ik kan niet zeggen, dat hij mij mooier maakt, mijnheer Brand, maar mylord vond het noodzakelijk dat ik mij aldus toetakelde. Heeft u niets gezien?

— Niets! Ik hoop dat jij meer succes zult hebben.

Onder het spreken waren de twee mannen naar de garage gelopen, op een hoek van een brede zijstraat gelegen en waar Brand de huurauto had gestald, die in alles geelk op een gewone Londense taxi, maar voorzien was van een goede motor, waardoor het voertuig met het grootste gemak een snelheid van ruim honderddertig kilometer kon halen.

Brand overhandigde de reus in bijzijn van de opzichter van de garage het regu en daarop verwijderde hij zich snel, verheugd dat hij voor die dag verlost was van een karwei, die hem volkomen nutteloos toescheen.

Raffles wachtte hem in de kleine rookkamer van het huis in de Cromwellstreet, maar Brand kon hem slechts mededelen dat hij vruchteloos op post had gestaan.

De beide vrienden brachten een deel van de middag door met het beramen van een vrij gevaarlijk plan, hetwelk verband hield met de aankomst van een schatrijke Portugese landedelman te Parijs, wiens juwelen het gesprek van de dag vormden, dineerden thuis, waarna Raffles zich om half acht gereed maakte op zijn beurt Henderson te gaan aflossen. Hij vermomde zich snel, trok een eenvoudig chauffeursuniform aan en nam afscheid van Brand met de woorden:

— Wanneer ik om half drie niet terug ben, dan is dat een bewijs, dat zij uit zijn gereden en dat ik hen gevolgd ben. Maar in ieder geval behoeft je niet op mij te wachten, dat spreekt van zelf.

Nog een handdruk en daarop ging Raffles heen, vol goede moed. Hij vond Henderson op de afgesproken plek, met de handen in de zakken, zijn houten pijp tussen zijn tanden geklemd. Raffles had niet veel tijd besteed aan zijn vermomming en toch duurde het nog tamelijk lang voor hij Henderson had kunnen overtuigen dat hij inderdaad met Lord William Aberdeen te doen had.

— Heb je iets gezien, James?

— Zij zijn uitgereden, mylord, antwoordde de reus.

— Waarlijk? vroeg Raffles levendig. Waarheen?

— Naar een modeshow, mylord, antwoordde Henderson kalm. Het was aan het Strand, niet ver van het Savoy-hotel, zij zijn zeker geen half uur weg geweest. Ik was er dadelijk bij met

de auto, zodra ik hun eigen wagen zag voorrijden en een half uur later kon ik haar weer in de garage zetten.

— Zijn ze niet uitgereden om in de stad te dineren?

— Neen, mylord.

— Het is goed, James, je kunt inrukken. Ik neem je post over. Geef mij het regu.

— Hebt u mij vannacht nog nodig?

— Neen, Henderson, je kunt naar huis gaan en op de gewone tijd gaan slapen.

De schemering begon reeds te vallen, toen Henderson vertrok. Raffles maakte het zich zo gemakkelijk mogelijk en ging zitten op de rand van de lage tuinmuur, die de tuin van een der fraaie herenhuizen omgaf.

Maar zijn rust zou slechts heel kort duren. Want het was juist acht uur, toen hij de brede deuren zag opengaan van de garage naast het huis van Murray en daaruit een kleine sportwagen een zogenaamde two-seater zag te voorschijn komen.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk VII

DE GEVANGENE

Raffles treuzelde geen ogenblik, maar rende dadelijk de zijstraat binnen, betrad de garage, toonde zijn reçu en reed zelf zo vlug hij kon de huurauto naar buiten. Hij reed haar echter slechts zover, dat hij juist om de hoek van de zijstraat het huis van Murray in het oog kon houden.

De sportwagen, een helder groen gelakte auto, stond stil voor het tegelpad, dat naar de huisdeur voerde. De chauffeur had zijn plaats verlaten en stond met de handen op de rug naast het portiek.

Daarop ging de huisdeur open en Murray verscheen, of wie het dan anders mocht zijn. Hij was in gezelschap van Adèle, die haar handschoenen dicht-

knoopte. In de helder verlichte vestibule was even de gedaante zichtbaar van de bediende, die de deur achter zijn meester sloot.

Toen kwam het paar langs het tegelpad door de voortuin en nam plaats in de auto. Murray plaatste zich achter het stuurwiel en Adèle ging naast hem zitten. De chauffeur klapte het portier dicht, nam zijn pet af, keek even toe hoe de wagen zich verwijderde en ging toen weer naar zijn garage.

Raffles echter had dadelijk zijn eigen wagen gestart en begon de groene wagen te volgen. De two-seater reed Maiden Lane uit, volgde Shandostreet en bereikte aldus Charing Cross Road, de brede verkeersweg, die een groot ge-

deelte van de Londense City doorsnijdt.

Het verkeer was op dit ogenblik zeer druk, want de schouwburgen gingen aan. Maar juist door die drukte had Raffles niet veel moeite de auto te volgen, zonder dat er iets van gemerkt werd, want Murray had al zijn aandacht nodig om zijn wagen door het gewoel te sturen.

Langzamerhand begon de duisternis te vallen, toen de auto Tottenham Court Road insloeg, die ligt in het verlengde van de zoeven genoemde straat.

In en rechte lijn ging het steeds verder langs Hampstead Road, de Highstreet, Kentish Townstreet.

Het was volkomen duister toen de groene auto het station van Kentish Town bereikte en High Gate Road insloeg. De rit had reeds twee uren aan een stuk geduurd in de snelst mogelijke vaart en een paar malen had Raffles gevaar gelopen de groene auto uit het oog te verliezen.

Hij had nu een van de noordelijke voorsteden bereikt, waar de wegen zeer breed waren, maar de verlichting lang niet zo goed als die in de stad met zijn vele bioscopen, theaters, cafés, winkelétalage's, om nog te zwijgen van de talrijke lichtreklames.

Men was nu het reusachtige cricketterrein genaderd, hetwelk zich ten westen van de High Gate Road uitstrekt, en waar gemakkelijk een dertigtal wedstrijden tegelijk kunnen worden gespeeld, zonder dat de spelers elkaar in het minst zouden hinderen. Ten zuiden wordt dit ontzaglijke terrein begrensd door de spoorbaan en aan de kant van High Gate Road staan een half dozijn landhuizen en kleine villa's.

De groene auto reed nog enige tijd door, maar plotseling hoorde Raffles het gebrom van de motor niet meer. Onmiddellijk remde hij, stopte en doofde de lichten. Op een afstand van ongeveer vijftig meter meende hij, bij het licht van een straatlantaarn, de groene auto te zien stilstaan.

Hij zag echter nergens een huis. Wel strekte zich ter linkerzijde en laan uit te oordelen naar de dubbele rij bomen, waarvan Raffles de kruinen tegen de donkerblauwe lucht zag afsteken.

Een ogenblik later echter zette de groene auto zich weer in beweging en Raffles bracht dadelijk zijn eigen wagen ook weer op gang. Raffles zag hoe de auto de eerste zijlaan insloeg en hij waagde het erop, hetzelfde te doen, terwijl zijn lantaarns nog altijd gedooft waren. Het was een fraaie, brede macadamweg en zijn auto rolde er bijna geruisloos over de gelijke weg.

Van de groene auto was zo goed als niets meer te zien, want sedert enige ogenblikken was het achterlicht, dat het nummerbord moest verlichten, gedooft. Maar Raffles had een voortreffelijk gehoor en hij kon aan het gonzen van de auto horen, dat de auto nogmaals van richting was veranderd en thans de tweede zijweg was ingeslagen. Enige ogenblikken later bereikte hij zelf een zijweg en aan het eind daarvan zag hij vaag het dak van een eenzaam gelegen landhuis boven het geboomte steken.

Hij begreep dat hij het doel van de reis bereikt had. Hij reed de auto enige tientallen meters voorbij de zijweg, zette haar zover mogelijk op de wegberm en stapte toen uit. Hij snelde de zijweg in en hoorde nog altijd duidelijk het zachte gegrom van de groene auto, die nu langzaam reed.

Zijn lichte voetstappen waren onhoorbaar, want hij liep over de grasrand, die de smalle zijweg, waar twee auto's elkander slechts met de grootste moeite hadden kunnen passeren, aan weerskanten omzoomde.

Elensklaps zweeg het gegrom van de motor. Raffles kon de omtrekken van de kleine wagen onduidelijk onderscheiden. De auto stond stil op een soort voorpleintje of erf, waar hij aanstonds met moeite zou kunnen keren om de terugweg te aanvaarden. Ook de voorste stadsiantaarns waren gedooft. Het

was hier zeer stil en geen levende ziel vertoonde zich.

Raffles keek naar het huis en zag dat het de zijweg als het ware afsloot en dat deze zich niet aan de achterkant van het huis voortzette. Links en rechts strekte zich een grote tuin met hoog opgaand geboomte uit. Raffles sloop zo dicht mogelijk naderbij en verschool zich achter de stam van een zware elk.

De man en de vrouw waren reeds uitgestapt en de man had de deur geopend. Een sleutel knarste in het slot en toen waren beiden verdwenen. Een ogenblik stond Raffles in beraad en toen snelde hij op het huis toe. Hij zorgde evenwel dat hij niet gezien kon worden door een van de ramen, waarvan er zich drie aan de voorzijde van het huis gelijkvloers bevonden en vier op de eerste en enige verdieping.

Maar toen hij duidelijker toekeek, bemerkte hij dat die voorzorg overbodig was, want alle ramen waren met luiken gesloten.

Zich zo diep mogelijk bukkend, sloop hij snel om het huis heen, teneinde naar een plek te zoeken, waar hij het gemakkelijkst kon binnendringen. Het huis bleek een achterdeur te hebben, maar daar Raffles niet wist waar de man en de vrouw zich op dat ogenblik bevonden, durfde hij het er niet op wagen, deze deur te forceren.

Hij luisterde even en hoorde achter de deur snelle voetstappen. Hij keek naar boven en zocht naar een middel om het dak te bereiken, aan welks voorkant hij zoeven een schuin dakvenster had ontdekt, een van die vensters, welke men met behulp van een ijzeren stang, van haken voorzien, kan openen of sluiten. En spoedig had hij dat middel gevonden.

Dicht naast de zijmuur van het huis verhief zich een boom, waarvan de takken gedeeltelijk over het dak uitstaken. Raffles aarzelde geen ogenblik, maar klauterde als een kat in de boom, ging schrijlings op een van de takken zitten en bevond zich een ogenblik later op het schuine, met riet gedekte dak.

Het was niet zo gemakkelijk het raam te bereiken, maar Raffles slaagde er toch in en het viel hem al heel gemakkelijk het te openen. Hij liet zich naar binnen glijden en stond op een pikdonkere vliering.

Even stond hij luisterend stil. Opnieuw hoorde hij de voetstappen nu beneden zich en daarop het openen van een deur, die op haar grendels piepte.

Raffles haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en een ogenblik later verlichtte het schijnsel de grote vliering, waarin niets anders te zien was dan een paar vaten en kisten. En een van die kisten trok dadelijk de aandacht van Raffles. Hij meende dat withouten ding reeds eerder te hebben gezien, niet lang geleden. Ja zeker, het was de boekenkist, waarin op de noodlottige nacht de ongelukkige Murray werd vervoerd; daaraan viel nu niet langer te twijfelen.

In de hoek van de vliering begon de smalle trap, die naar beneden voerde. Raffles daalde haar af en bevond zich nu op de eerste verdieping. En al lag er nergens een looper op de trappen, een muis zou zeker meer leven hebben gemaakt dan de Gentleman Dief, toen hij naar beneden afdaalde. Hij stond nu in de vrij brede gang, die het huis van voor tot achter doorsneed en voor- en achterdeur met elkander verbond. Hij had zijn lantaarn gedooft en een zwak schijnsel trok dadelijk zijn blik; het drong door onder de reet van een zware deur, ongeveer in het midden van de gang.

Raffles vatte voorzichtig de knop aan en trachtte de deur te openen. Zij bleek echter op slot te zijn. Toen bukte hij zich en bemerkte dat er tussen deur en drempel een kier was van minstens twee centimeter breed.

Hij legde zich plat op de vloer en keek door de reet, maar hij zag niets anders dan een grijze steen, blijkbaar de bovenste trede van de trap, die naar de kelder voerde. Hij trachtte enig geluid op te vangen, maar ook hierin

slaagde hij niet. Toen aarzelde hij niet langer. Hij richtte zich weer op, haalde enige fijne lopers uit een lederen etui en begon het slot te bewerken. Het was een zeer eenvoudige constructie en binnen enige seconden kon Raffles de deur naar zich toetrekken.

Hij bleef even luisterend staan, maar toe hij niets hoorde, begon hij met de grootste voorzichtigheid, na zijn revolver te hebben ter hand genomen, de stenen keldertrap af te dalen. Hij zag nu in een ruimte, die vrij helder verlicht werd door een elektrisch gloeilampje met een porseleinen reflector, in het midden van de zoldering opgehangen. Schuin tegenover de trap bevond zich een tweede deur, met ijzeren balken beslagen en voorzien van twee geweldig grote ijzeren grendels. De deur was zo dik als een vuist, een echte gevangenisdeur, dacht Raffles.

Zij stond op een kier en Raffles kon nu zeer duidelijk de gedempte en driftige stemmen horen van de personen, die zich achter de deur bevonden.

— Luister eens, Murray, klonk de stem van Adèle. Wees niet halsstarrig, het is in je eigen belang. Je moet wel weten wat je doet. Bedenk wel, dat wij vast voornemens zijn tot het uiterste te gaan om je te dwingen, heb je mij goed begrepen, tot het uiterste.

— Laat mij maar eens begaan, Adèle, klonk de stem van Lindley, die hees was van woede. Je zult toegeven, Murray, of bij God je overleeft het niet. Bedenk, dat wij alle troeven in handen hebben. Twee dagen heb ik nu mijn rol gespeeld en niemand twijfelt er een seconde aan, of ik ben werkelijk Adolph Murray, de bankier. Zelfs je eigen bedienden hebben het bedrog niet bemerkt. Ik heb dus niets anders te doen dan je een kogel door het hoofd te jagen en ik kan mij meester maken van je fortuin; ik kan in al je rechten treden.

— Dat durft je niet! gilte een woedende stem, die Raffles aanstonds als die van de bankier herkende. Daarvoor ben je te laf, Lindley, je durft mij niet

kapot maken, anders had je het al lang gedaan. En ik weiger. Ik zal dat stuk niet tekenen, waarmee ik Adèle de vrijheid hergeef en haar bovendien een kolossaal fortuin uitbetaal. Jullie zouden mij uitlachen als ik het deed. Ik zal jullie tonen, wie nog altijd de meester is, al zit ik hier nog altijd gevangen. O, ik begrijp wat je zoudt doen: zodra Adèle het geld had, zouden jullie naar Zuid-Amerika vluchten en ik zou mij zelf vervloeken wegens mijn dwaasheid. Neen, liever laat ik mij doden.

— Zo., zo., dat had ik waarlijk niet van hem gedacht, mompelde Raffles zacht voor zich heen. Hij stijgt een beetje in mijn achting en ik zal hem duizend pond sterling minder afnemen dan ik voornemens was.

Toen klonk weer de hese stem van Lindley, die op dreigende toon zei:

— Je tart ons dus? Je wilt niet inzien dat je het hoofd zult moeten bukken? Je wilt niet erkennen dat wij de meerdere zijn? Je gelooft dat ik er geen einde aan zal durven maken; neem je in acht; terg mij niet. Daar ligt je vulpen; je hebt hier het formulier van overdracht van je vermogen. Je schrijft dus de brief aan je notaris, je tekent het stuk en dat binnen vier dagen, of je hebt de langste tijd geleefd. Je vergist je, Murray, als je denkt dat het mij aan moed ontbreekt om er een eind aan te maken, dat is alles wat ik je te zeggen heb.

— Ik weiger en zal blijven weigeren, al kost het mijn leven. Laat mij alleen en loop naar de hel.

Raffles begreep dat het tijd was om zich in veiligheid te brengen. Ieder ogenblik kon het misdadige paar verschijnen. Hij wipte vlug de hardstenen trap op, betrad de gang en deed de deur weer op slot.

Hij verliet het huis langs de achterdeur en juist toen hij het achteraf bereikt had, hoorde hij daarbinnen voetstappen, gevolgd door het driftig openen van de voordeur.

Even werden er op gedempte toon driftige woorden gewisseld en Raffles hoorde duidelijk de stem van Adèle Murray, die op minachtende toon zei:

— Je bent geen man, waarom al die omslag? Wij hadden er aanstonds een einde aan moeten maken.

— Wij zullen nog vier dagen wachten. Het is beter dat...

Het volgende ging voor Raffles verloren.

Haastige schreden verwijderden zich en even later klonk het aanzetten van de motor. Een portier ging open en dicht, wielen knarsten over grind en Raffles hoorde hoe de auto wegreed, langs dezelfde weg als zij gekomen was.

Hoofdstuk VIII.

DE VERLOREN ZOON

Het was omstreeks tien uur in de ochtend toen er een taxi stilhield voor het huis van Murray in Maiden Lane. Er stapte een heer uit, die enige woorden met de chauffeur sprak en toen haastig naar de voordeur liep. Hij belde aan en de deur werd geopend door een bediende, die echter terug deinsde, toen hij hem zag en hem met open mond bleef aanstaren.

— Mijnheer Murray, ik wist niet... ik dacht...

— Wat is er, Cherry? vroeg de bezoeker glimlachend. Waarom kijk je mij zo verwonderd aan?

— Welnu, kun je niet uit je woorden komen? Wat dacht je nu eigenlijk?

— Ik meende dat ik u nog geen tien minuten geleden in uw werkkamer had gezien, hakkelde de bediende.

Murray was binnen getreden en had hoed en jas aan Cherry gegeven, die deze dadelijk in de vestibule aan de kapstok hing. Murray haalde een étui uit zijn zak en nam daaruit een zak-kammetje, waarmede hij zijn haar in orde maakte voor de spiegel, die in de vestibule hing en besteeg toen zacht fluitend de trap, die naar de eerste verdieping voerde. Op het portaal kwam

hem een tweede bediende tegen, die zich verschrikt tegen de muur aandrukte en een kreet van verbazing, ja van ontzetting nauwelijks kon onderdrukken.

— Wat heb je, Philip? Wat scheelt je, man? vroeg Murray verwonderd. Je kijkt mij aan alsof je een spookverschijning ziet.

— Mijnheer moet mij niet kwalijk nemen, maar ik kom zoeven uit het bureau en...

— Welnu?

— En daar zat u achter de schrijftafel!

— En schrik je daar zo van? Nu loop ik hier. Is mevrouw al op?

— Of mevrouw al op is, mijnheer? Maar u heeft nog geen half uur geleden met haar ontbeten?

— Dat is waar, dat vergat ik. Het gaat hard achteruit met mijn geheugen. Wat ik zeggen wil, zorg dat over een half uur de auto voor is.

En hij ging verder. Hij legde de hand op de kruk van de deur van de particuliere werkkamer en glimlachte even voor zich heen. Toen ging de deur open en hij stond in de kamer. Achter het zware schrijfbureau zat een man, blijk-

baar druk aan het werk geweest, maar die op het zachte gerucht van de opengaande deur omkeek. Hij rees half uit zijn stoel op, werd krijtwit en liet toen een sissende klank horen, die het midden hield tussen een vloek en een verwensing.

— Ja, dat is een onverwachte ontmoeting, Lindley, begon Murray op zachte toon. Het leven is vol van die verrassingen, die niet altijd even aangenaam zijn. Neen, laat die lade maar dicht; ik weet wel wat ze bevat.

Hij was met een paar stappen bij het schrijfbureau en nu glansde in zijn rechtervuist de loop van een revolver, die dreigend in de richting van het hoofd van de bedrieger wees. Met een vlugge beweging trok Murray de rechterlade van het schrijfbureau open en nam er een kleine browning uit, die hij in zijn eigen zak liet glijden.

— Ik zou niet graag willen dat gij mij met mijn eigen browning door het hoofd zoudt schieten. Zo, nu kunnen wij meer op ons gemak met elkander praten.

Murray had een stoel naar zich toegetrokken, ging zitten, sloeg het ene been over het andere en keek Lindley aandachtig aan.

— Ik moet zeggen dat de gelijkenis bedrieglijk is. Het is alsof ik mijzelf in een spiegel zie. Ja waarde neef, het is waar, dat wij altijd veel op elkaar geleken hebben en met die baard ben je eenvoudig niet van mij te onderscheiden. Mijn compliment.

Lindley had nog geen vinger verroerd en bleef zitten, terwijl hij Murray aankeek, alsof hij een geestverschijning zag. Toen ging zijn blik naar het telefoontoestel, dat onder het bereik van zijn hand op het schrijfbureau stond. Maar Murray had die blik gevolgd en zei schouderophalend:

— Wat kun je toch wel van die telefoon wensen? Je verbeeldt je toch zeker niet dat hij je redden kan? Ik verzeker je dat hij zal worden gebruikt, maar niet op de wijze, die jij je voorstelt. Overigens, het is knap gedaan, dat moet ik zeggen. En misschien zou het wel gelukt zijn ook, als het

maar een paar dagen langer had kunnen duren. Maar een gevangenis, mijn waarde Lindley, is niet altijd betrouwbaar en soms kan men er uit ontsnappen. En vertel mij nu eens hoe mijn lieve echtgenote het maakt.

— Geen antwoord? hernam Murray. Nu, ik denk wel dat madame zich in de best mogelijke gezondheid bevindt, want ik herinner mij nu, dat ik haar heb zien uitrijden in de kleine auto, juist toen ik het huis wilde binnengaan. Nu, op die wijze zal zij tenminste geen getuige behoeven te zijn van een zeer onaangenaam voorval, dat zich hier zal afspelen.

En met een vlugge beweging stond Murray op en had het volgende ogenblik met de linkerhand de telefoon opgenomen, terwijl de rechter de revolver omklemd bleef houden, waarvan de loop met dodelijk juistheid op het voorhoofd van Lindley gericht was.

Murray draaide een nummer en zei:

— Met Scotland Yard, juffrouw?...

Ja, dank u... met de hoofdinspectie, alstublieft...

Er volgde een korte pauze en toen klonk het opnieuw:

— Spreek ik met hoofdinspecteur Baxter? Des te beter. Gij spreekt met Adolph Murray, bankier, Maiden Lane. Ja juist, dezelfde. Wees zo goed aanstonds een inspecteur en een paar rechercheurs te zenden, die zich in mijn huis moeten meester maken, blijf zitten, schavuit, of ik schiet! neen, mijnheer Baxter, dat was niet tegen u; er bevindt zich hier in mijn kamer een sluwe bedrieger, die mij naar het leven heeft gestaan en mijn plaats heeft ingenomen. Ik verzoek u hem onmiddellijk te laten arresteren, maar vlug een beetje, de rest zal ik wel aan de inspecteur mondeling mededelen.

Murray legde de hoorn op de haak en zei tot Lindley:

— Het is de droevige waarheid, lieve neef, je rol is uitgespeeld. Het was een korte vreugde en de overgang van deze rijkdom, deze weelde naar de gevangenis, zal je wel zwaar vallen. Wat zoek je in je zakken, man? Leg je handen op tafel, als je niet wilt, dat de trek-

ker van mijn revolver overgaat. Weet je niet, schurk, dat je mij mijn vrouw hebt ontstolen?

— Beklaag je over alles, maar beklag je niet daarover, riep Lindley op nijldige toon. Je hield haar alleen bij je, gedreven door je wraakzucht en omdat je haar de vrijheid niet gunde, tenzij in halve armoede.

— Dan had zij die halve armoede moeten aanvaarden, hernam Murray koel. Als zij niet meer van me houdt, als ze aan jou de voorkeur geeft, dan had je op je moeten nemen hard voor haar te werken, en zij had zich tevreden moeten stellen met een eenvoudig leven. Maar hoe kan ik zo praten; je bent altijd een lullak, een verkwister en een schavuit geweest. Ik bedoel hier verder niets onaangenaams mee, maar het is de zuivere waarheid.

Lindley tot het uiterste geprikkeld door deze toon wilde opstaan, als om zich op Murray te werpen, maar deze hoefde slechts een kleine beweging met de revolver te maken, om hem te dwingen zijn plaats voor het schrijfbureau te hernemen.

Op dat ogenblik werd er aan de deur geklopt en Philip trad het vertrek binnen. De oude man bleef als door de bliksem getroffen staan, toen hij daar de beide mannen zag zitten, op elkaar gelijkend als twee druppels water en zijn knieën knikten toen hij stamelde ontsteld van de een naar de ander kijkende.

— Mijnheer Murray, daar zijn ze van de politie.

— Laat maar binnen komen, Philip, antwoordde Murray opgewekt. De heren zijn welkom.

De bediende trad terzijde en verschaft aldus toegang aan een krachtig gebouwd inspecteur van politie, vergezeld door twee rechercheurs in burgerkleding. De inspecteur trad binnen, maar bleef dadelijk verbaasd staan, blijkbaar niet wetende tot wie hij zich moest richten. Daar de logica hem echter moest duidelijk maken, dat de man met de revolver getelefoneerd had, wendde hij zich tot deze en vroeg:

— Heb ik het genoeg met mijnheer Murray te spreken?

— Die ben ik, mijnheer. Ik heb zoeven naar Scotland Yard getelefoneerd en hoofd-inspecteur Baxter zal u wel hebben medegedeeld wat de zaak is. Die man daar, mijn neef, Robert Lindley geheten, heeft enige dagen geleden een aanslag op mij gepleegd en van de grote gelijkenis met mij misbruik gemaakt om hier mijn plaats in te nemen. Gij kunt naar de woning van Lindley gaan en daar van zijn bediende vernemen dat zijn meester zogenaamd uit de stad is gegaan. Ik sprak daar van een treffende gelijkenis, maar één ding bezit ik, wat Lindley heeft moeten namaken, mijn baard. Overtuig u, wat ik u bidden mag dat de zijne vals is. En als gij het zelf liever niet doet, ziedaar dan...!

Murray was reeds op Lindley toegetreden. Bliksemsnel pakte hij de baard vlak bij het oor beet en trok hem met een snelle beweging gedeeltelijk van het gelaat van de bedrieger, die onwillekeurig een kreet van pijn had geslaakt, want de baard zat stevig vast geplakt op zijn gezicht.

De inspecteur wierp Lindley en veelzeggende blik toe en trad een paar stappen naderbij, als om hem goed in het oog te kunnen houden. De beide rechercheurs hadden zich bij de twee deuren geplaatst en ontsnappen was nu niet meer mogelijk.

— Hoe luidt de beschuldiging? zo wendde de inspecteur zich tot Murray.

— Vrijheidsberoving, aanslag op het leven van een bloedverwant en bedrog, dat is voorlopig alles, antwoordde Murray. Mijn neef heeft nog meer op zijn kerfstok, maar dat zijn familie zaken, die voorlopig niemand aangaan. Neem hem mee, laat hij zich op het bureau van die baard ontdoen, vergelijk hem met de portretten, die er van hem bestaan en zie dan of hij Lindley is of niet. Wat mijn bewijzen betreft, ik heb ze in overvloed. Ik zal de plek aanwijzen waar men mij gevangen heeft gehouden, zelfs de kist, waarin men mij heeft overgebracht en die mijn bedienden hier in huis hebben moeten zien,

dat kan niet anders. En een grondig onderzoek zal ook wel het giftige goede aan het licht brengen, waarmede men mij bewusteloos heeft gemaakt.

— Uw beschuldiging is formeel en dus ben ik verplicht, volgens de wet, deze man in verzekerde bewaring te brengen, hernam de inspecteur, ik heb een auto beneden.

Hij trad op Lindley toe en beval op korte toon:

— Volg mij, mijnheer.

Met gebogen hoofd liep Lindley naar de deur, de beide rechercheurs op zijn hielen. Maar hij had ze nog niet bereikt, toen Murray riep:

— Zeg, ben je soms van plan er met mijn sleutels vandoor te gaan? Ik zou erg graag mijn brandkast eens onderzoeken?

Reeds had een der rechercheurs zijn handen in een der zakken van de gearresteerde gestoken en haalde er nu een sleutelbos uit, die hij Murray ter hand stelde.

— Zo is het goed, bromde deze en hij wendde zich om en nam geen notitie meer van zijn neef.

De deur sloeg dicht.

Toen keerde hij haastig naar het schrijfbureau terug, ging zitten, bladerde enige tijd in de boeken onder zijn bereik, stond weer op en opende de brandkast met een der sleutels. Hij doorzocht zorgvuldig de inhoud van de kast en bromde voor zich heen:

— Hij schijnt, gelukkig, niet veel gestolen te hebben. Dat had er ook nog aan ontbroken. Over een kwartier zal de auto wel voorstaan. Ik ben benieuwd of ik mevrouw Murray nog te zien zal krijgen.

Hij stond even in gedachten, liep naar de schrijftafel en belde. Een ogenblik later trad Philip binnen, die nog niet hersteld scheen te zijn van de schrik en die blijkbaar getuige was geweest van het wegvoeren van de bedrieger.

— Breng eens even een van mijn valiezen, beval Murray.

— Ja, mijnheer. Gaat mijnheer op reis?

— Ja, Philip. Een dringende zaak roept mij van huis. Is mevrouw al terug van haar autorit?

— Nog niet, mijnheer.

— Heb je de chauffeur gewaar-schuwd?

— Zeker, mijnheer.

— Ga dan maar vlug.

Philip ging heen en keerde enige ogenblikken later terug met een fraai lederen reisvalies.

— Moet ik het niet voor mijnheer pakken? vroeg hij verwonderd.

— Dat zal ik zelf wel doen, Philip.

Hij wachtte tot de bediende het vertrek had verlaten en begon toen de inhoud van de brandkast, bankbiljetten, goudgeld en pakketten aandelen in verschillende ondernemingen in het valies te pakken, hetwelk hij vervolgens sloot en op het blad van de schrijftafel zette. Hij keek op zijn horloge, nam het valies ter hand, drukte zijn hoed op het hoofd en wilde heengaan. Maar juist ging de deur open en Adèle Murray trad binnen. Ze was nog bezig met haar handschoenen uit te doen en er lag een trek van verbazing op haar gezicht, toen hij zei:

— Wat vertelt Philip mij daar, Robert? Wil je op reis gaan?

— Dat wil ik inderdaad, schatje, antwoordde Murray zoetsappig.

— Toch niet voor lang, hoop ik? Hoe ben je daar plotseling op gekomen? Waar wil je heengaan? vroeg Adèle opgewonden. Wat doe je vreemd, Robert.

Haar blikken gingen naar de brandkast, waarvan de deur wijd was blijven openstaan en zij werd zeer bleek toen zij stamelde:

— Je wilt dus... vluchten? Je wilt dus zonder mij vertrekken? Wat betekent die ledige kast? Zij was vanmorgen nog geheel gevuld.

— Dat was ze ook, schatje en ik heb haar ledig gemaakt.

— Met welk doel? Waarom pijnig je mij zo? Wat is er toch gebeurd? Wat kijk je mij zonderling aan. Je bent helemaal veranderd. Houd je niet meer van me?

Zij was op Murray toegesneld en sloeg beide armen om zijn hals. Maar plotseling deinsde zij terug en keek met starende blik naar een van de vingers van Murray, waaraan een zware zegelring prijkte.

— Die ring... stotterde zij op hese toon.

— Welnu?

— Hoe kom je daaraan? Adolph heeft hem in de laatste jaren onmogelijk weer van zijn vingers kunnen schuiven.

Zij kreeg geen antwoord. Toen hief zij de ogen naar het gelaat van de man op, duwde hem een weinig van zich af, bleker dan een laken en wankelde toen achteruit. Zonder een woord te zeggen liet zij zich op een stoel vallen, handenwringend en terwijl zij Murray met een schuwe blik bleef aankijken.

Maar eensklaps sprong Adèle op, met vlammeende ogen en ging op Murray toe.

— Wat heb je met... met hem gedaan? vroeg zij op schorre toon.

— Met Lindley? Stel u gerust, hij is in veiligheid. Ik wil daarmee zeggen dat hij veilig zit opgesloten.

— En ik? Wat doe je met mij? Waarom laat je mij niet in de gevangenis gooien?

— Dat is mijn werk niet. Maar ik twijfel er niet aan of gij zult er toch wel belanden, ook al is het niet op mijn aanklacht.

— Wil je zeggen dat Lindley mij zal verraden? stamelde de schuldige vrouw.

— Hij zal geen seconde aarzelen, als het kan dienen om zichzelf een beetje te ontlasten, om zijn aandel aan de schuld te verkleinen, antwoordde Murray koud. Gij schijnt mijn neef nog niet goed te kennen, hij is een laaghartige, laffe schurk, harteloos en alleen op zijn eigen voordeel bedacht.

Murray had zijn polshorloge geraadpleegd en riep nu uit:

— Maar het is tijd dat ik u vaarwel zeg! Ik heb geen minuut te verliezen. Ein als gij ooit mocht hertrouwen, dan wens ik uw echtgenoot een even sterk gestel als het mijne.

Hij maakte een buiging en verdween.

Onbeweeglijk bleef Adèle midden in het vertrek staan. Het was haar alsof zich een nevel over haar geest uitbreidde. Zij begreep niets van het zonderlinge gedrag van haar echtgenoot.

Eensklaps greep een grote angst haar aan. Zij zag zich reeds in de cel opgesloten, voor de rechter staan, zij hoorde zijn dreigende stem, die haar veroordeelde tot een langdurige gevangenisstraf. Zij snelde naar haar boudoir om daar in allerijl een klein valies te pakken.

En terwijl zij daarmee bezig was, vloog de deur open, Murray stond op de drempel... De vrouw richtte zich op, slaakte een kreet van verbazing en schrik en riep:

— Ben je nu al terug, Adolph? Je gaat dus niet op reis?

— Terug? Op reis? herhaalde de bankier op een toon van woede. Waar praat je over? Ik ben hier toch nog niet geweest? Maar ik zie het al, je moet in het komplot geweest zijn. Jij hebt die twee bandieten gewaarschuwd, zo hebben zij mijn verblijfplaats kunnen ontdekken. Zij hebben mij vastgehouden, en pas een kwartier geleden werd ik in vrijheid gesteld. Ik kom uit mijn werkkamer, mijn brandkast is leeg. Hoort u mij, mevrouw. Er is geen penny meer in te vinden; er moet voor een bedrag van minstens dertigduizend pond sterling gestolen zijn.

— Je bent toch geen half uur geleden hier geweest? Je hebt toch met mij gesproken? Je bent heengegaan met je eigen valies in de hand, ik heb je in onze eigen auto zien wegrijden.

— Maak mij niet dol, vrouw. Ik zeg je dat ik nog geen kwartier geleden gevangen zat in een huis dat ik niet zou kunnen terugvinden, ook al bood je mij een fortuin. Ik ben geblinddoekt door een onderaardse gang gevoerd, ik ben in mijn hand geprikt met een injectiespuitje, ik moet bewusteloos geworden zijn, want toen ik weer bijkwam, zat ik op een bank in het Sint Jamespark. Geloof je mij of geloof je mij niet?

— Laat mij je hand zien, stamelde Adèle, die op het punt stond, ondanks haar geestkracht, in zwijm te vallen.

— Je wilt mijn zegelring zien? Die heeft een van die sluwe bandieten van mijn vinger gevijld om hem zelf te kunnen aandoen. Hier, kijk maar, de lichtrode vlek is duidelijk zichtbaar.

Er viel niet aan te twijfelen: de ringvinger vertoonde onder de middelste knokkel een brede, lichtrode, cirkelvormige indruk, daar, waar jarenlang de zegelring gekneld had.

— Maar wie was dan de man die zoeven hier was? vroeg Adèle met bevende lippen.

— Dat is natuurlijk een van die bedriegers geweest, bromde Murray woedend. En zeg mij nu waar die vervloekte Lindley is. Ik wil hem eens zeggen wat ik van hem denk. Tracht je minnaar niet te beschermen of het zal je slecht vergaan.

— Maar weet je dan niet dat hij in de gevangenis zit? Hij is een half uur geleden gearresteerd, op aanwijzing van de man, die jouw rol heeft gespeeld.

Dat was zelfs voor Murray te veel. Hij liet zich op een stoel neervallen, begroef zijn hoofd in zijn handen en steunde:

— Dat is om gek te worden. Er zijn dus wèl geteld drie Murray's geweest, maar de twee stommelingen van dat stel waren Lindley en ik, dat is zeker. Nu, het doet mij in ieder geval genoegen dat de man die mij bedrogen heeft tevens Lindley de gevangenis heeft ingedraaid. Hij krijgt zijn verdiende loon en ik zal hem niet sparen.

— En ik, wat moet ik? riep Adèle op woeste toon.

— U begrijpt wel, mevrouw, dat ik van dit oogenblik af geen vrouw meer naast mij zal dulden, die mij bijna vermoord heeft. Gij kunt op uw minnaar wachten en hem trouwen, als hij uit de gevangenis ontslagen wordt; tenminste wanneer hij u niet aanklaagt. En wanneer u dat soms te lang mocht duren, wel, dan kunt gij mijnentwege naar de duivel lopen.

En met deze wens, die ieder verband tussen de beide echtgenoten verbrak, verliet Murray het vertrek en sloeg de deur hard achter zich dicht.

Pas de volgende dag vernam hij dat de man, die hem eerst bevrijd en daarna volgens alle regelen der kunst bestolen had, John Raffles, de Gentleman-Dief, was geweest.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Schijn bedriegt

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.